

هو الله تعالى شأنه العظمة والكبرياء حمد مقدس از ادراك

حضرت بهاء الله

نسخه اصل فارسی

من آثار حضرة بهاء الله - لثالث الحكمة، المجلد 2، لوح رقم (46)، الصفحة 120 - 124

هو الله تعالى شأنه العظمة والكبرياء

حمد مقدس از ادراك اولين و آخرين مالک يوم الدين را لايق و سزاست که بکلمه عليا نطق فرمود ، و بان کلمه مفقود علم وجود بر افروخت و معدوم رايت هستی ، و بان کلمه بحر عرفان ظاهر و امواج بيان باهر ، هستی عالم بان معلق و منوط ، احدی بعرفان آن کلمه علی ما هی علیها فائز نه ، از یک نقطه از نقاط آن علم اولين و آخرين ظاهر ، اوست مطلع کتب الهی و مشرق وحی صمدانی و مصدر احکام و اوامر ربانی ، اوست صاحب چهار ارکان در هر رکنی اسراری مکنون و کنوزی مخزون و چون آن نقطه نزد اشراقات انوار آفتاب اسم اعظم خاضع شد يد فضل او را بطراز قرب و وصال مزین فرمود و از آن با ظاهر و به ها متصل ، و باین نقطه جمیع اشیاء بأتی الحق ناطق ، سبحانک یا موجد النقطة و مقدرها و مزینها و حافظها و ناصرها ، أشهد بما شهید به لسان عظمتک إذ کنت مستویاً علی عرش البیان فی صدر الامکان ، و اعترف بما جرى من قلبک الاعلی بین الوری ، أسئلك بالاسرار المکنونة فی علیک و آیاتک المخزونة فی الواحک و بامرک الّذی به التعدت فرائض الاسماء و اطمئنت أفئدة أهل البهء یان تنزل علی من أقبل إلیک و تمسکک بک من سماء رحمتک أمطار عنایتک ، أسئلك یا مولی العالم و مالک القدم بفتح آیاتک و انوار فجر ظهورک و بنسماک الّتی بها قام أهل القبور و آیاتک الّتی بها ظهر حکم النشور و نفخ فی الصور بان تجعلی مؤیداً علی ذکرک و ثنائک و مستقیماً علی حبک و لائداً بحضرتک و متشبثاً بإذیال رداء کرمک انک انت الّذی لم تمنعک حوادث العالم و لا شبهات الأمم لا إله إلا انت المقتدر القدير ، ثم أسئلك یا مالک الاسماء و فاطر السماء بان تؤید أهل البهء علی الاستقامة علی حبک بحيث لا تخوفهم سطوة الظالمین و لا اعراض المعتدین ، الّذین صعّدوا المنابر باسمک و قالوا فی حقک ما ناح به أهل سرادق عظمتک و خباء مجدک بعدما خلقتها لذكرک و ثنائک ، انت الّذی رأیت و سمعت ما نطقوا علیها فی ایامک و صبرت بعد قدرتک و سترت بعد إقتدارک ، یربّ اید عبادک الغافلین علی النظر إلی ما ظهر من عندک و التوجه إلی أفقک ، انت الّذی سبقت رحمتک و احاط فضلک و سمیت نفسك بالرحمن و بالرحیم و

ORIGINAL

بِالْغُفُورِ وَبِالْكَرِيمِ ، اَبْرَبَّ قَدْرٍ لِاَوْلِيَائِكَ خَيْرَ الْاٰخِرَةِ وَ الْاَوَّلَى لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ رَبُّ الْعَرْشِ وَ الْاَثْرِ ، ثُمَّ اغْفِرْ لَهُمْ بِجُودِكَ وَ بِاسْمِكَ الْكَرِيمِ قَدْرٌ لَهُمْ مَا يَقْرَبُهُمْ اِلَيْكَ اِنَّكَ اَنْتَ الْمُقْتَدِرُ عَلٰى مَا تَشَاءُ وَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْوَهَّابُ ، يَا جَلالُ ، اِنَّا سَمِعْنَا نِدَاءَ اَحْبَابِيْ وَ اِمَائِيْ كَبْرٍ مِنْ قَبْلِ عَلٰى وَجُوْهِهِمْ وَ وُجُوْهِهِمْ ، وَ ذَكَرَهُمْ بِاَيَاتِيْ وَ بَشْرَهُمْ بِرَحْمَتِيْ الَّتِي سَبَقَتْ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِيْنَ ، يَا جَلالُ عَلَيْكَ بِهَاءُ اللهِ الْغَنِيِّ الْمُتَعَالِ ، نامه‌های شما از قبل و بعد رسید هر حرفی از آن گواهی داد بر اقبال و توجه و تمسک آن جناب ، یا جلال امروز غیر ایام است و بیانش غیر بیان ، هر نفسی بنفحات کلمه‌ء علیا که از قلم اعلی در سجن عکا جاریده فائز شود و بیابد او از عالم و عالمیان منقطع گردد و بقلب و جان بحق تشبث نماید ، طوبی از برای نفوسیکه حجات عالم ایشانرا منع نمود و شبهات امم از توجه و اقبال باز نداشت ، لله الحمد آنجناب قصد بحر اعظم نمود ، و آنچه از قلم قدم در کتب امم نازل فائز گشت ، رسید و دید ، ندا را شنید و افقرا مشاهده نمود و اعتراف کرد بآنچه لسان عظمت بآن نطق فرمود ، طوبی لَكَ وَ لِاَوْلِيَائِيْ فِي النَّوْنِ وَ الْاَيَّامِ ، الَّذِيْنَ مَا نَقَضُوا عَهْدِيْ وَ مِيثَاقِيْ ، اَقْبَلُوا وَ شَرِبُوا رَحِيْقَ الْوَحْيِ مِنْ اَيَادِي عَطَائِيْ ، اِنَّا ذَكَرْنَاهُمْ مِنْ قَبْلِ وَ نَذَرْنَاهُمْ فِيْ هَذَا الْحِيْنِ ، لِيَجْذُبَهُمُ الذِّكْرُ اِلَى الْاِسْتِقَامَةِ الْكُبْرَى ، لِثَلَا تَزَلَّ اَقْدَامُهُمْ عَنْ صِرَاطِ اللهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ، جميع را از قبل مظلوم تکبیر برسان ، و بعنایت حقّ جلّ جلاله بشارت ده ، اِنَّهُ لَا يَعْزُبُ عَنْ عَلِيْهِ مِنْ شَيْءٍ يَسْمَعُ وَ يَرَى وَ هُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ ، امروز ندای عباد باصغا فایز و جواب در کلّ حین از افق ملکوت بیان نازل ، جناب اسم الله عليه بهائی ذکر جناب ملا شفیع و شما را مکرر نموده و در هر کره باآثار قلم اعلی فائز ، این مظلوم لا زال اولیاء را ذکر نموده و مینماید ، قسم بآفتاب حقیقت که از افق سماء ظهور مشرق است هر اسمی نزد مظلوم مذکور او بذکر حقّ جلّ جلاله فائز ، عالم قابل ظهور مراتب اولیا نبوده و نیست همت بزرگ و فارس قوی و لکن میدان غیر وسیع ، از حق میطلبیم و بطلبید عباد خود را محروم ننماید و از فیوضات ایام نصیب عطا فرماید ، اوست کریمیکه عالمرا از برای عبادش خلق فرموده ، سزاوار آنکه در لیالی و ایام السن مقربین و مخلصین بذکر و ثنایش ناطق شود ، هذا يَنْبَغِيْ لِمَنْ اَقْبَلَ اِلَيْهِ وَ وَجَدَ عَرَفَ بَيَانِهِ وَ حَلَاوَةَ ذِكْرِهِ الْعَزِيْزِ الْبَدِيْعِ ، الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ .